

NECREDINȚA NU-L ÎMPIEDICĂ PE DUMNEZEU

Domnul să vă binecuvânteze. Voi știți că în Cuvânt este scris: „*Mă bucur când mi se zice „Haidem la Casa Domnului!”*” (Psalmul 122.1). Amin.

Acesta

este un loc cu o atmosferă duhovnicească, cu un păstor cumsecade și cu un cor frumos. Da, este o biserică frumoasă, de aceea nu văd ce ne-ar putea împiedica să avem ceea ce ne dorim în dimineața aceasta.

Îmi

place mult cântecul: „Dumnezeu este suficient.” Așa-i că este frumos? A fost cântat atât de frumos! Voi știți că mie nu-mi plac vocile exersate bine, pentru că țin tonul până li se albăstrește fața. Acela nu este cântat!

Îmi

place să văd că se cântă din inimă, așa, de modă veche, cum obișnuiau să cânte penticostalii.

Fratele

Sothmann este aici? El este unul din administratorii mei. Uită-te atent, pentru că aș vrea ca și biserica noastră să fie construită în felul acesta: cu toate acele încăperi pentru școala duminicală și cele din spate.

Noi

construim o biserică nouă și îmi place cum a fost ridicată cea de aici.

Ar

fi trebuit să ajung în locul acesta acum zece zile, dar știți cum sunt eu: de obicei întârzii.

În

dimineața aceasta am învățat două lucruri, unul fiind despre bisericile lui Dumnezeu din Cleveland, Tennessee. Oamenii aceia au fost o mare binecuvântare pentru mine și îmi place să-mi amintesc cum ne-am cunoscut.

Cu

câțiva ani în urmă, fratele Gordon Lindsay, care este asociat la Adunarea lui Dumnezeu, m-a trimis sus, la Chattanooga, unde urma să aibă loc o adunare care se ținea într-un mare auditoriu, iar eu l-am trimis acolo pe fratele Baxter, care mă reprezenta în vremea aceea.

El

m-a chemat și mi-a zis: „Frate Branham, noi avem aici un auditoriu de vreo 6.500 de locuri și un singur sponsor: o biserică micuță care se adună într-un subsol și numără în jur de 35 de membri.”

„Nici

o problemă,” am răspuns eu. „Voi fi acolo mâine.” Astfel, am zburat până acolo, iar în dimineața următoare am avut privilegiul să vorbesc în Colegiul Lee, unul din cele mai mari colegii.

În

seara următoare când am mers la adunare, oamenii stăteau în stradă, pentru că nu mai aveau loc în sală. Acela a fost primul meu contact cu cartierul general al „Bisericii lui Dumnezeu.”

Îmi

place denumirea aceasta: „Biserica lui Dumnezeu.”

Cred

că-l cunoașteți pe fratele David Littlefield, un prieten foarte apropiat. El vine tot timpul acasă la mine și avem părtășie împreună. De curând a construit și el o biserică nouă, iar eu am avut privilegiul s-o închin Domnului.

Astăzi

suntem bucuroși că putem fi aici, în această minunată atmosferă de părtășie.

După

cum am spus într-una din zilele trecute, cuvântul „Phoenix” înseamnă „Ceva ce a ieșit din nimic.” Poate că nu este expresia cea mai potrivită, dar cam așa se traduce, pentru că acest oraș a fost construit în deșert, chiar în mijlocul deșertului, deci s-a ridicat din nimic.

Când

am venit pentru prima dată de aici, în urmă cu zece sau cincisprezece ani, bisericile erau într-un fel de luptă una cu cealaltă, spunând: „Dacă participă gruparea cutare, noi plecăm!” Vedeți? Dar acum am aflat că s-a ridicat un alt „Phoenix”, adică între biserici și între frați este o părtășie adevărată.

Eu

am spus întotdeauna că duminică dimineața fiecare persoană ar trebui să fie la datoria ei. Da, eu cred că de fiecare dată când biserica voastră are serviciu, ar trebui să fiți acolo, pentru că aceasta este datoria voastră, acesta este locul în care ar trebui să fiți.

În

timpul campaniilor pe care le țin, eu obișnuiesc să le închid duminică după-amiaza, ca să nu deranjez adunările de duminica. Mai mult, îi trimit pe reprezentanții noștri în diferite biserici, ca să coopereze cu ele. Aceasta este părtășia împreună, iar mie îmi place foarte mult.

Astăzi

ne bucurăm de acest timp de părtășie, chiar înainte de încheierea serviciului de la Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline.

Nădejdea

noastră este că Dumnezeu Se va întâlni cu noi în după-amiaza aceasta și ne va ajuta să aducem ceva folositor tuturor, pentru că în locul acesta sunt oameni catolici, luterani, etc. Astfel, cred că El poate să-i miște pe mulți și să-i facă să intre.

Îmi

place să spun că nicăieri nu m-am simțit atât de bine ca aici, fiindcă printre voi sunt ca acasă.

Ați

observat că la părtășiiile fraților de la Evanghelia deplină sunt aduși înăuntru oameni de la catolici, de la episcopali, etc.,

așa că avem o adevărată adunare ecumenică.

Aseară,

o mulțime de oameni de la Biserica lui Dumnezeu s-au adunat la Dallas, ca să primească botezul Duhului Sfânt. Ei sunt aceia care s-au luptat cu mine și cu unii dintre voi, cu privire la vindecarea divină. Totuși, se pare că au început să vadă părtășia noastră, unitatea noastră și faptul că Dumnezeu este cu noi, de aceea nu pot spune nimic împotriva. Asta-i tot și cred că este minunat.

Aș

vrea să vă întreb ceva pe cei care sunteți în Hristos, pe cei din Biserica Dumnezeului celui viu: vă dați seama în ce ceas trăim?

Sunt

o mulțime de oameni care vin din diferite biserici, dar nu sunt destul de duhovnicești ca să „prindă” deosebirea. Înțelegeți? Ei nu pot înțelege. Le place să râdă, să strige plini de bucuria Duhului și să-L laude pe Dumnezeu, ceea ce este bine, dar nu pot coborî să vadă de unde vin toate acestea și să înțeleagă. În Dumnezeu însă, totul este pus în ordine, fiindcă El este desăvârșit.

Odată

am predicat despre porunca a unsprezecea. În Matei 11.3, Ioan și-a trimis ucenicii la Isus, ca să-L întrebe dacă El este Mesia sau nu. Dar Isus nu i-a trimis lui Ioan o carte în care scrie cum să se comporte în biserică sau în închisoare, ci le-a spus trimișilor săi: „Stați până la încheierea serviciului și veți vedea singuri.” Vedeți?

Ei

au stat acolo și au văzut lucrările pe care le-a făcut Isus, iar El a început să le spună:

„Ce

ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?

Dacă

nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

Atunci

ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc...” (Matei

11.7-9), și a început să-l laude pe Ioan, deși acesta făcuse cel mai rău lucru posibil, punând sub semnul întrebării ceea ce-i fusese deja dovedit de Dumnezeu: că Isus era Mesia.

Isus

știa foarte bine că Ioan era în duhul lui Ilie, fiindcă asemenea acestuia, Ioan a pășit afară zdrobind și tăind totul în jur, astfel încât așchiile săreau în toate părțile.

Și

ați observat? Imediat după ce Ilie a avut confruntarea cu Izabela cea decăzută, care i-a atras pe toți oamenii la religia ei falsă, și după ce Dumnezeu a venit pe munte și a dovedit că El este adevăratul Dumnezeu, profetul a avut o cădere nervoasă.

Astfel,

s-a așezat sub un ienupăr din pustie și a dorit să moară, așa

că L-a rugat pe Dumnezeu să-i ia viața. Apoi, a pribegit timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți prin pustie, dar Dumnezeu l-a călăuzit spre o grotă.

Ați

observat că și cu Ioan s-a întâmplat la fel? El a pășit în față la fel ca Ilie: tăind și muștrând, așa că i-a spus împăratului Irod: „*Nu-ți este îngăduit s-o ai de nevastă.*”

(Matei 14.4), referindu-se la nevasta fratelui său, ceea ce mai târziu l-a costat viața.

Dar

când se afla în închisoare, după ce Dumnezeu i-L prezentase pe Isus și-i spusese: „Acesta este Mesia!” Ioan a avut o cădere nervoasă la fel ca Ilie.

Cred

că Pember scrie ceva despre Ioan în cartea sa „Epocile timpurii.”

Desigur,

toți prorocii sunt vulturi, fiindcă ei trebuie să urce sus de tot ca să poată vedea până departe. Așa s-a întâmplat și cu Ioan, care este tipul lui Ilie. Înțelegeți? El trebuia să aibă un duh care să-i scuture pe toți.

Să

vedem cum este astăzi. Cred că vă dați seama că după toți anii aceștia în care am luptat, prin această slujbă, pentru botezul Duhului Sfânt și pentru toate binecuvântările cincizecimii, este foarte trist să văd că bisericile noastre se îndepărtează tot mai mult de aceste lucruri.

Totuși
din mijlocul tuturor se ridică o minoritate...

Gândiți-vă
la lumea ecumenică ce intră înăuntru, la prezbiterieni și
luterani.

Dacă
ați avea puțină deosebire duhovnicească, ați vedea foarte clar
ceasul în care trăim, fiindcă este timpul în care fecioarele
nechibzuite vin după untdelemn, iar Biblia spune că atunci când
ele merg să cumpere, vine Mirele. Înțelegeți?

Prieteni,
când îi vedeți pe metodiști, pe baptiști, pe prezbiterieni și
pe ceilalți umblând după Duhul Sfânt, să fiți atenți! Fiți
atenți fiindcă este timpul!

Când
fecioarele neînțelepte încep să vină și să spună: „Dați-ne
și nouă...” să le răspundeți: „Duceți-vă și luați în
același fel în care am luat și noi.” Și Biblia spune că timpul
în care merg ele să-și cumpere untdelemn, este chiar timpul în
care vine Mirele și în care este răpită Mireasa, așa că
fecioarele neînțelepte sunt lăsate afară, unde este plânsul și
scrâșnirea dinților.

Mă
întreb dacă prietenii mei, pentecostalii, au ochii deschiși în
privința aceasta, astfel încât să-și dea seama că suntem
aproape de venirea Lui. El poate veni oricând, fiindcă nu a mai
rămas nimic.

Noi

tocmai am trecut prin cele șapte epoci ale Bisericii și, prin inspirația Duhului, am văzut ce s-a întâmplat în fiecare epocă și cum s-au divizat până acum, în epoca Laodicea, când Isus Hristos a fost scos afară din propria Sa biserică. El stă la ușă și bate încercând să intre din nou.

Apoi

am văzut exact ce mesaj va veni și cum se vor purta fecioarele neînțelepte cu el. Este suficient să privim în jur și vom vedea toate aceste lucruri chiar aici, de aceea spun că răpirea poate avea loc oricând. Așa este. Sunt atât de bucuros pentru aceasta!

Toți

cei ce așteaptă cu credincioșie venirea Lui, vor pleca cu El.

Într-o

zi, cineva mi-a zis:

„Frate

Branham, tu sperii oamenii!”

„Cum

adică?”

„Păi,

tot timpul spui că Isus poate veni oricând.”

„Ești

creștin?”

„Da,
dar sunt multe de făcut,” a răspuns el.

„Stai puțin! Cel mai mare eveniment care ar putea avea loc și care-mi mișcă inima mai mult decât orice altceva, este să știi că vine Isus Hristos.” Așa este.

Când va veni El, trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire, așa că vom scăpa pentru totdeauna de bătrânețe. Atunci vom fi asemenea Fiului lui Dumnezeu, pentru că Îl vom vedea așa cum este; iar acolo nu va mai fi nici timp, nici spațiu.

Privind spre toate aceste lucruri mărețe, cred că cine nu dorește venirea Domnului are ceva probleme mintale, pentru că dacă sufletul tău este în rânduială, tânjești după El.

Vă puteți imagina cum își așteaptă o tânără iubitul pe care nu l-a văzut de câțiva ani, știind că el poate sosi în orice clipă? Poate înainte de a pleca, au hotărât că se vor căsători de îndată ce va reveni... O, Doamne, cum s-ar pregăti ea! Nu ar mai interesa-o nimic altceva, decât venirea iubitului ei. Desigur.

Ei bine, așa ar trebui să facă și biserica. Da, noi ar trebui să iubim venirea Lui. Corect.

Pavel

spunea odată: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul...” (2Timotei 4.8). Oh, dar nu doar lui, ci „tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui,” tuturor celor care așteaptă venirea Domnului.

Îmi place aceasta și mă bucur nespus de mult pentru că și voi credeți în har. Aș vrea să pot asculta tot timpul corul acesta micuț, apoi întreaga biserică să se ridice și să mărturisească ceea ce a lucrat Domnul printre voi, spre slava Sa. O, ar fi atât de minunat!

Voi știți că noi lucrătorii, și mai ales evangheliștii, mergem din biserică în biserică și predicăm tot timpul, așa că nu ajungem niciodată să stăm jos și să ne încălzim puțin la focul bisericii. Mulți oameni sunt de părere că Rusaliile sunt de domeniul trecutului. Ei spun că acum două mii de ani, a avut loc un Rusalii și că atunci Duhul Sfânt S-a revărsat peste oameni, așa că ei au făcut lucrări mari.

Vedeți?

Acest lucru este adevărat, dar voi nu vă puteți încălzi la un foc desenat, pentru că dacă încercați să faceți aceasta, veți îngheța. Înțelegeți? Este doar un foc desenat, ceva trecut, iar dacă Dumnezeu care a fost cu ei atunci, nu este Același și astăzi...

Este

ca și cum ați avea un canar și l-ați hrăni cu tot felul de vitamine, ca să aibă aripi puternice și o mulțime de pene, dar

după aceea îl țineți închis într-o cușcă. La ce-i folosesc aripile dacă nu îl lăsați să zboare?

Prieteni,

eu cred că noi trebuie să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să intre și să lucreze printre noi; cred că trebuie să-L lăsăm să facă ceva pentru noi.

Acum

voi citi un text din Scriptură, apoi vom vorbi câteva minute. Să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Dacă

în acest moment solemn aveți vreo povară pe inimă și doriți ca Dumnezeu să ia cunoștință de ea și să o rezolve, ridicați mâna. Domnul să vă binecuvânteze.

Atotputernicule

Dumnezeu, Tu Cel ce ești infinit și ai fost înainte să existe lumea sau vreun atom; Tu care ești marele „Eu sunt”, cât îți suntem de mulțumitori pentru că ai pregătit o cale ca să putem veni la Tine și să-Ți vorbim, pentru că preaiubitul Tău Fiu, Domnul Isus, Mântuitorul nostru, a spus: *„Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.”* (Ioan 16.23).

Astfel,

noi venim și cerem în Numele lui Isus Hristos să vorbim puțin cu Tine, Doamne, pentru că Te iubim și dorim să Ți-o spunem. Te iubim pentru că Tu ne-ai iubit întâi și noi nu am fi fost aici dacă nu ai fi fost Tu.

Îți

mulțumim pentru că atunci când am fost căzuți, Isus a venit și ne-a răscumpărat, aducându-ne înapoi.

În

dimineața aceasta Te rugăm să ne cureți prin puterea sângelui Tău. Spală-ne de tot ce este rău, de tot ce am făcut sau am spus și a fost contrar voii Tale.

O,

Tată, noi știm că vor fi multe lucruri, pentru că dacă în fața Ta chiar și îngerii par murdari, cum vom fi noi? Totuși, avem șansa să fim curățați, pentru că Isus nu a murit pentru îngeri, ci pentru noi. Ei sunt doar slujitori, dar prin sângele lui Isus, noi suntem fii și fiice, de aceea venim în prezența Ta și spunem: „Îți mulțumim Tată, pentru ce ai făcut pentru noi și pentru ce însemni pentru noi.”

Eu

știu că în spatele fiecărei mâini ridicate se ascunde o dorință, de aceea Te rog să ne asculți.

Îți

mulțumim pentru acest loc, pentru această biserică, pentru acest mădular al trupului Domnului Isus, pentru păstorul ei, pentru diaconi, pentru toți membrii care vin aici și pentru toți cei ce s-au adunat sub acoperișul ei în dimineața aceasta. Te rog să-i binecuvântezi din belșug și să faci ca aceasta să fie cu adevărat o casă de rugăciune, așa cum a spus Isus: „*Este scris: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.”* (Matei 21.13).

Îngăduie

ca de aici să se ridice frați lucrători care să meargă în toată lumea și fie ca „picăturile” harului să fie atât de reale, încât „albinele” care caută hrană să intre aici din toate părțile orașului și să găsească odihnă și hrană pentru sufletele lor. Dă-ne aceasta, Doamne.

Te

rugăm să binecuvântezi cele câteva cuvinte pe care le voi citi și să faci ca Sămânța care va fi aruncată, să fie sădită în inimile oamenilor, pentru ca ei să devină copaci puternici, pentru slava lui Dumnezeu.

Ascultă-ne,

pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

În

Romani

3.3 citim

următoarele cuvinte:

„Și

ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credințioșia lui Dumnezeu?”

În

dimineața aceasta voi vorbi despre subiectul: **„Necredința nu-L împiedică pe Dumnezeu.”**

Unii

oameni cred că necredința îl poate împiedica pe Dumnezeu, dar nu

este adevărat! El are un plan și așa cum spunea Ioan Botezătorul, „Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.” (Matei 3.9). Sigur că da. Programul Lui va merge înainte exact la fel.

Necredința

este la fel de veche ca Edenul, pentru că acolo este locul ei de naștere. Necredința este punerea la îndoială a ceea ce a spus Dumnezeu.

Dacă

ați observat, necredința s-a născut acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu era luat în considerare mult, pentru că Satana a venit și a intrat în discuție cu Eva.

Ea

i-a zis: „Dumnezeu a spus așa și așa...” iar el nu a negat nimic din toate acestea, însă a adăugat ceva: „Cu siguranță, Dumnezeu nu va face cum a spus.”

Vedeți,

acela a fost momentul nașterii necredinței: modificarea unei singure iote din Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care noi trebuie să stăm exact pe El. Indiferent unde vrem să mergem, ce vrem să facem sau cum, viețile noastre trebuie să se potrivească cu „Așa vorbește Domnul.”

Oh,

iar dacă ne va fi prezentată o descoperire care este contrară cu Cuvântul scris, nici nu ar trebui s-o luăm în seamă, pentru că exact aceasta a făcut Satan cu Eva. Ea avea Cuvântul, dar căuta „o lumină” mai înaltă, iar Satan s-a grăbit să i-o dea. Noi să

nu dorim niciodată să adăugăm ceva la Cuvânt și nici să nu scoatem din El, ci să-L lăsăm așa cum ne-a fost dat.

Stați

exact pe Cuvânt, pentru că orice este contrar Lui este necredință!

În

ce ne privește pe noi, frații lucrători, căutăm să facem aceasta din toată inima și încercăm să trăim cât mai aproape de Dumnezeu, pentru că avem o datorie sfântă: să veghem asupra turmei lui Dumnezeu peste care ne-a pus Duhul Sfânt ca s-o păstorim.

Noi

vegheam asupra turmei Lui ca s-o ținem în rânduială și le dăm oilor hrana potrivită, pentru că ele mănâncă din Biblie.

Isus

a spus odată că *„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4). Vedeți? Noi trebuie să stăm exact pe Cuvânt.

La

rândul lui, Pavel a spus în Galateni 1.8: *„Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”* Vedeți?

Cât

de categorică este porunca Lui, de aceea noi trebuie să stăm exact pe Cuvânt și nu avem voie să ne mișcăm nici un pic de pe El.

Eva

s-a mișcat numai o idee, zicându-și: „Desigur, Dumnezeu va trece aceasta cu vederea!” dar n-a fost așa.

Astăzi,

noi auzim spunându-se tot timpul că Dumnezeu este bun, ceea ce este adevărat, și noi credem aceasta, dar El este și drept, este și un Dumnezeu al judecății. Înțelegeți? Ca să fie bun, El trebuie să fie și drept, trebuie să și judece. Orice lege are cu sine și o pedeapsă, pentru că altfel nu ar avea nici o putere.

Astfel,

când un om trece peste Cuvântul lui Dumnezeu și ia un crez sau o tradiție, trece linia dintre har și judecată. Așa este.

Noi

trebuie să stăm exact în Cuvântul lui Dumnezeu pentru că *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35). Așa trebuie să fie.

Am

putea vorbi ore întregi despre încercările pe care le-a făcut de lungul anilor știința, pentru a ridiculiza Cuvântul lui Dumnezeu prin descoperirile făcute, dar chiar atunci când li se pare că au găsit ceva prin care să-și dovedească părerile, Dumnezeu Se întoarce și lasă o dovadă de netăgăduit a existenței Sale.

Astfel,

acum câțiva ani când s-a născut biserica pentecostală, ei spuneau: „O adunătură de fanatici! Nu vor rezista mult și se vor risipi!” Vedeți? Spuneau aceasta pentru că nu știau că este mișcarea lui Dumnezeu. El trebuia să facă aceasta pentru că

venise timpul, era epoca pentru aceasta.

Așa

cum am spus cu puțin timp în urmă, poate chiar aici, încă înainte să vadă Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste Isus, Ioan știa cum avea să-L recunoască pe Mesia. Da, el a știut aceasta încă înainte ca Vocea să vorbească din cer și să spună: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”* (Matei 3.15), pentru că Dumnezeu îi dăduse un semn de recunoaștere pe când era încă în pustie. Atunci El îi spusese: *„Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”* (Ioan 1.33).

Când

a fost întrebat: „Ești Mesia?” „Ești prorocul care trebuie să vină?” „Ești acela și acela?”, Ioan a răspuns clar: „Nu sunt!” după care a adăugat: *„...în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.”* (Ioan 1.26). Vedeți? El știa că timpul era atât de aproape, încât Acela era deja printre oameni. Da, el primise semnul și știa că Mesia era deja pe pământ.

Eu

cred că același lucru l-a făcut și biserica Dumnezeului celui viu în acest timp din urmă: a adus la cunoștința oamenilor că Dumnezeu cel viu este în mijlocul ei. Amin. Pentru aceasta a fost ridicată și de aceea ea nu trebuie să se întoarcă la un crez sau la o dogmă romană, ci la Biblie.

Întoarceți-vă

la Cuvânt! Stați față în față cu Cuvântul! Nu vă folosiți

de propria voastră gândire, ci stați pe Cuvânt, pentru că El este făgăduința lui Dumnezeu!

După cum am spus deja, necredința este veche, vine chiar din Eden. La început totul a arătat foarte atrăgător, fiind aproape de Adevăr.

Poate cineva zice: „În dimineața aceasta, fratele Branham a fost la „Biserica lui Dumnezeu.” Corect.

„S-a întâlnit cu păstorul de acolo.” Așa este.

„Era îmbrăcat cu un costum de culoare închisă și avea cravată.” Așa este.

„A sta jos, la dreapta păstorului.” Da.

„S-a ridicat și a vorbit.” Așa este. Tot ce a spus până aici poate fi adevărat, dar mai departe adaugă: „Și chiar înainte de a ajunge la ușă, a luat o înghițitură dintr-o sticlă.” Vedeți, aici este deja o minciună. Tot ce a spus până aici este adevărat, dar apoi a adăugat un lucru mărunț care afectează întregul, făcând din el o minciună.

Ei

bine, așa procedează diavolul. El ne aduce în față de toate și ni le prezintă atât de frumos. Apoi intră înăuntru și este de acord cu o parte din Cuvântul lui Dumnezeu, fără să-L ia însă în întregime. Dar noi tocmai aceasta trebuie să facem: să luăm tot Cuvântul.

El

va spune: „Da, eu cred că aici este o naștere din nou, însă cred că este vorba doar de o schimbare a gândirii.”

Nu,

nu! Nașterea din nou nu este doar o schimbare a gândirii, ci este o făptură nouă. Biserica nu are nevoie de o „operație estetică”, ci îi trebuie o schimbare totală. Voi trebuie să deveniți o făptură nouă, dar necredința vă împinge într-o parte.

Mulți

spun: „Noi credem în Duhul Sfânt, dar credem că L-am primit atunci când am crezut în Dumnezeu.” Vedeți cât este de aproape de Adevăr?

Dacă

după șase zile de așteptare în camera de sus, Matei i-ar fi spus lui Andrei: „Știi ceva? Eu cred că L-am primit deja, așa că haideți să-L acceptăm prin credință,” nu ar mai fi existat niciodată o cincizecime. Vedeți? Dar ei aveau Scripturile care le spuneau cum va fi atunci când Îl vor primi. Așa este, pentru că Ioel 2.28 spune:

„După

aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise, și tinerii

voștri vor avea vedenii.

Chiar

și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.

Voi

face să se vadă semne în ceruri și pe pământ...” (Ioel 2.28-30).

Despre

aceasta vorbește și Isaia capitolul 28. El spune că se va întâmpla în zilele din urmă, când: „Toate mesele sunt pline de vărsături murdare și nu mai este niciun loc curat.” (v.

8). Atunci Cuvântul va veni „învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă,” și va arăta ce este bine, pentru că „Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia, Domnul...Dar ei n-au vrut să asculte.” (v.

11-12). Aceste versete arată clar că ucenicii erau învățați în Cuvânt.

În

zilele din urmă va trebui să fie o biserică bine învățată în Scripturi, pentru că se va ridica o imitație firească. Biblia spune că „După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.” (2 Timotei 3.8).

Isus

era Adevărul, pentru că este scris: „Cuvântul

Tău este Adevărul.” (Ioan

17.17), și: „La

început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul

era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre

noi, plin de har și de adevăr.” (Ioan

1.1+14).

„Căci

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât

orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte

sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și

gândurile inimii.” (Evrei

4.12).

Noi

suntem conștienți de faptul că trăim în timpul când orice lucru

poate părea adevărat, dar eu vă spun: dacă este contrar

Scripturii, lăsați-l în pace! Indiferent ce senzații sau ce

rezultate obțineți, dacă nu este în Scriptură, depărtați-vă

de el! Stați exact pe Cuvânt!

Poate

ziceți: „Păi, prin aceasta îi aduci pe oameni la necredință!”

Nu!

Dimpotrivă, încerc să-i aduc la credință.

Biblia

spune că „credința

vine în urma auzirii...”

Ce trebuie să auzi, un crez? Acesta ar putea fi în Almanah, dar nu în Biblie, pentru că în Biblie scrie că „*auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.*” (Romani 10.17).

Necredința

nu-L împiedică pe Dumnezeu! Ea nu-l poate distruge planul făcut, nici lucrările Sale, ci îl nimicește doar pe cel necredincios. Da, necredința îl distruge numai pe necredincios.

Nu

cu mult timp în urmă cineva mi-a zis: „Pastore, noi punem o mie de dolari în mâna oricărui om care poate face o vindecare.”

Bărbatul

care spunea aceste cuvinte știa că urmez după el la emisiunea radio din Jonesboro, Arkansas. Imediat după emisiune, m-am dus, am luat un medic din oraș și l-am dus la un bolnav care avea cancer la gât. Și în timp ce mă rugam pentru el, cancerul l-a părăsit și a căzut jos de pe gâtul lui. (Ziarele au scris despre aceasta).

După

ce omul a fost vindecat sub privirile medicului, care era prieten cu bărbatul care îmi spusese acele cuvinte, l-am întrebat:

„Doctore,
îți amintești discuția?”

„Da.”

„A
putut face știința ceva în cazul acesta?”

„Nu,
domnule.”

„Înseamnă
că a făcut-o ceva supranatural.”

„Așa
este.”

„Doctore,
îți voi plăti pentru timpul tău.” Făceam aceasta pentru că am
vrut să obțin cei o mie de dolari pentru misionari. Astfel, ne-am
dus la biroul aceluia pastor și i-am zis:

„Ai
afirmat că ești gata să dai o mie de dolari oricui poate aduce
dovada unei vindecări divine.”

„Da,
așa este,” a răspuns el.

„În
cazul acesta poți completa deja cecul, pentru că medicul este aici
ca martor.”

Atunci

a început să spună că banii aceia sunt undeva în Texas și mai știu eu ce. Apoi a adăugat:

„Voi aduce aici o fetiță și îi voi tăia mâna. Dacă o vei vindeca în prezența mea, voi crede.”

„Nu te supăra, dar tu ai nevoie urgentă de vindecare mintală, i-am răspuns indignat.

Desigur, nu oricine ar vrea să taie mâna unui copil, dar acolo era același diavol bătrân care odată i-a spus chiar Domnului nostru:

„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce și Te vom crede!”

Desigur, El putea face aceasta, dar nu a vrut să asculte de Satan, așa că a răspuns: *„Eu nu fac decât ce-Mi arată Tatăl!”*
Așa este.

Deci, când vin asemenea influențe și vă spun: „Fă asta sau cealaltă,” să nu le ascultați!

Pastorul acela mi-a mai zis: „Pe mine nu mă interesează câte lucruri poți

face, eu nu cred și gata!”

„Sigur
că nu poți crede, pentru că ești un necredincios, iar Dumnezeu nu
a trimis aceste lucruri pentru cei necredincioși, ci pentru
credincioși. Numai ei le pot vedea.”

Acesta
este adevărul, pentru că Biblia spune:
„*Peste
puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea,
pentru că sunt cu voi până la sfârșitul lumii.*” (Ioan
14.19; Matei 28.20).

Isus
Hristos este Același ieri, azi și în veci, iar dacă este Același,
nu va face oare aceleași lucrări? Dacă Viața Lui este în voi, nu
va aduce la suprafață aceleași lucrări? Ba da.

Necredința
îl distruge pe cel necredincios. Aceasta s-a întâmplat și în
zilele lui Noe.

Noe
era un predicator al neprihănirii. El a auzit Cuvântul Domnului și
a pregătit o arcă pentru salvarea casei lui. Ce a făcut el în
timpul cât a construit arca? A predicat necredincioșilor. Pentru
ei, el era un critic, dar necredința lor nu a făcut decât ca
judecata lui Dumnezeu să vină și să-i nimicească. Și vedeți?
Chiar judecata care i-a nimicit pe necredincioși a însemnat
salvarea lui Noe; chiar apa care i-a înecat pe necredincioși a
făcut ca arca lui Noe să plutească. Amin.

Vedeți?

Necredința îi distruge numai pe cei necredincioși. Ea nu are nimic cu Dumnezeu, nu-L poate opri, ci El merge mai departe și Își împlinește planul. Da, domnilor.

Credința

pare ceva ridicol pentru cel necredincios, dar Dumnezeu și copiii Săi o au. Pentru Dumnezeu credința nu este ceva ridicol, deoarece chiar El este Creatorul ei. Ea nu pare ceva ridicol nici pentru cel credincios, deoarece el Îl crede pur și simplu pe Dumnezeu.

Dumnezeu

este Autorul credinței, iar credinciosul o primește cu bucurie, ea fiind pentru el „o

încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd,”

nu se aud, nu se miroso, nu se pipăie și nu se simt, pentru că știe că sunt acolo.(Evrei

11.1). Pentru el nu este ceva ridicol, ci totul este ca și făcut.

Înțelegeți? El nu mai trebuie să se îngrijoreze pentru nimic, deoarece știe că așa a spus Dumnezeu și aceasta este suficient.

În ordine.

Așadar,

noi vrem să avem credință, iar Dumnezeu vrea același lucru.

Totuși,

să nu uitați: necredința nu-L împiedecă pe Dumnezeu, ci va merge înainte ca până acum.

Aș

vrea să văd pe cineva care poate opri soarele prin necredința lui.

O, dar credința o poate face! Iosua a făcut-o, nu-i așa? Aceasta este dovada că credința poate obține orice, în timp ce necredința nu ajunge nicăieri. Așa este.

Poate

spui: „Păi, credința ajută la ceva?” O, da! Credința o va face, dar necredința nu are nici o valoare.

Vedeți,

voi aveți două posibilități: să credeți sau să nu credeți.

Haideți

să ne ocupăm puțin de necredință, ca să vedem ce face ea. Necredința nu vă ajută deloc, ci produce numai îngrijorări și aduce apăsare, de aceea nu are nici o valoare.

Dacă

ți se spune că mâine în zori vei fi împușcat, necredința nu te va ajuta cu nimic, ci te va face să te îngrijorezi; îți va înrăutăți situația, ceea ce dovedește că nu este bună de nimic.

Poate

zici: „Bine, dar credința ce face? Cu ce mă ajută Cuvântul lui Dumnezeu?” El creează credința.

„Și

ce face credința dacă mâine voi fi împușcat?”

Poate

să te elibereze așa cum a făcut-o de multe ori. Sigur că da.

Puteți

vedea că necredința nu poate avea nici o valoare? Singura care are valoare este credința în Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea, luați-L pe Dumnezeu pe Cuvânt.

Odată,

am urcat în Statuia Libertății. Am înțeles că acum nu se mai poate, dar eu am urcat sus, în mâna statuii. Acolo este un loc micuț unde se află o fereastră prin care se vede oceanul. În timp ce priveam pe acea fereastră, mi-am amintit că vărul meu mi-a povestit că atunci când s-a întors din primul război mondial și vaporul se apropia de port, cei sănătoși au dus tărgile și cărucioarele cu roțile în locurile cele mai înalte, ca să poată vedea până departe. În timpul acela, în New York nu fuseseră construite încă blocurile înalte de astăzi, de aceea, primul lucru care se vedea când te apropiai de mal, era Statuia Libertății care părea că se ridică din apă. Și vărul meu povestea că în clipa în care au văzut-o, au început să cânte: „Țara mea, țărâm al libertății...”

Da,

veteranii de război, răniții și ologii de pe navele de război strigau și plângeau de bucurie în momentul când vedeau acea statuie care părea că iese din apă. De ce? Pentru că în spatele ei îi aștepta o mamă, o iubită, o soție sau copii.

Și

eu mă gândeam: „Dacă vederea acestei statui provoca o asemenea simțire în inimile acelor veterani, cum va fi când vom vedea vechea cruce zgrunțuroasă atârând acolo? În ziua aceea, mă voi ridica pe puntea vechii corăbii a Sionului, voi ridica mâinile și

voi zice: „O, har măreț, ce sunet scump!” sau: „O, cât Îl iubesc pe Isus!”

În timp ce priveam prin acea fereastră și mă gândeam la aceste lucruri, am observat că pe partea din afară a ei erau o mulțime de vrăbii moarte. Se părea că fuseseră omorâte, așa că l-am întrebat pe ghid:

„Vrăbiuțele
acelea au fost cumva otrăvite?”

„Nu,
domnule, nu au fost otrăvite.”

„Atunci
din ce cauză au murit atât de multe?”

„Pentru
că s-au lovit cu capul de fereastră,” a răspuns el.

„Cum
adică?”

„Cu o seară în urmă a fost furtună, iar în timp ce-și căutau un adăpost au văzut lumina acestui far. Dacă păsărelele ar fi folosit lumina ca să găsească un adăpost, ar fi fost bine, dar ele au zburat spre ea, iar când au ajuns aici au fost orbite de această lumină și s-au izbit cu capetele de geam până au murit.”

Nu

i-am răspuns nimic pe moment, dar m-am gândit: „Cât este de adevărat! În loc să încerce să ia Lumina Farului (Cuvântul lui Dumnezeu este o Lumină) și să meargă în siguranță la Hristos, necredincioșii se lovesc cu capul de ea și mor în păcat și în rușine încercând s-o scoată de acolo, ceea ce este imposibil, pentru că nu există destui necredincioși pe pământ, nici destui draci în iad, ca să poată scoate Lumina afară din lume, pentru că Isus a spus: „*Eu sunt Lumina lumii.*” (Ioan 8.12).

Prin

urmare, trebuie făcut un singur lucru: Când această Lumină va străluci pe cărarea voastră, urmați-o!

Biblia

spune că „*Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.*” (Proverbe 18.10). și: „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*” (Ioan 15.7).

Acum

aș vrea să vă spun ceva. Poate ziceți: „Frate Branham cum se întâmplă aceste lucruri? Cum au loc?”

Doar

rămânând în Hristos și crezând Cuvântul Său. Dacă veți face aceasta, El a promis că o va face și așa va fi.

În

timpul când a venit Isus în lume, era o mare necredință, iar El a venit în așa fel încât a făcut ca necredincioșii să nu creadă mai mult.

Dumnezeu

este un Tată minunat. El L-a adus exact la timp și nu L-a trimis la nici o școală, iar oamenii credeau că este un Copil nelegitim. Era un Băiat cam ciudat, dar tot ceea ce spunea era adevărat.

Și

ați observat? El nu Și-a acreditat Lui însuși lucrările săvârșite, ci S-a conectat cu Dumnezeu și a spus: „*Nu Eu fac aceste lucruri...*” Altă dată, Isus a zis: „*Spuneți că Tatăl vostru este Dumnezeu, dar dacă este așa, de ce nu Mă credeți? Iar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările pe care le fac, pentru că ele mărturisesc despre Mine, sunt acreditarea Mea, dovedind Adevărul. Cercetați Scripturile și vedeți ce trebuie să facă Mesia. Cercetați-le pentru că socotiți că în ele aveți Viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 10.37; 5.39 – parafrizare).

Deci

El era Cuvântul viu al lui Dumnezeu.

Necredința

nu L-a oprit niciodată, ci a continuat să meargă mai departe. A vindecat bolnavii, a înviat morții, a curățat leproșii, etc. Necredința nu L-a oprit pe Isus! Dimpotrivă, El a mers mai departe și a făcut tot ce trebuia să facă. Ei nu L-au putut descuraja nici un pic.

Adevărul

este că trebuie să existe și necredincioși, pentru că așa a spus Dumnezeu că va fi. La un credincios vor fi zece necredincioși, sau chiar mai mulți. Poate vor fi chiar o mie la unu, pentru că Biserica este o minoritate: *„Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”* (Luca 12.32).

Prin

urmare, să nu priviți după ceva mare, pentru că numai diavolul este în ceva mareț, în timp ce Dumnezeu Se face mic. Dumnezeu Copil într-un grajd; IaHVeH plângând; Vi-L puteți imagina pe IaHVeH jucându-Se ca un copil? El era Dumnezeu, Dumnezeu era în El. Așa este. El a venit să-L descopere pe Dumnezeu, pentru că *„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine...”* (2 Corinteni 5.19).

Oare

câți oameni ar fi putut să adune Caiafa în jurul său? Uneori, păstorii bisericilor mici se gândesc: *„Poate că Dumnezeu nu mă iubește atât de mult, pentru că nu sunt ca Billy Graham sau ca Oral Roberts.”*

Să

nu credeți niciodată așa ceva! Vă spun sincer că cele mai puternice adunări pe care le-am avut, au fost în bisericile mici. Mi s-a întâmplat să am adunări de șapte sau opt oameni, undeva într-o casă, dar am petrecut un timp minunat în rugăciune.

Vedeți,

indiferent cât de micuță este biserica, este valabil Cuvântul

care spune: „Căci
acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în
mijlocul lor.” (Matei
18.20). În ordine.

Prieteni,
eu vă spun aceasta: necredința nu-L poate opri pe Dumnezeu; nu
poate opri programul Său și nici lucrarea Sa, ci îl oprește doar
pe cel necredincios. Da, îl oprește doar pe el și îl ține în
păcatele sale.

Necredincioșii
de astăzi spun că nu mai există botezul cu Duhul Sfânt, dar
aceasta nu-L oprește pe El, iar credincioșii Îl vor primi în
continuare.

Necredincioșii
spun că nu mai este vindecare divină, dar cei credincioși merg mai
departe și sunt vindecați la fel ca în trecut.

Necredincioșii
spun că nu este bucurie, dar cei credincioși merg mai departe
strigând la fel.

Ei
spun că nu mai există botez cu Duhul Sfânt, dar oamenii sunt
umpluți în fiecare zi cu El. S-ar putea ca cei credincioși să nu
poată explica aceasta, dar ei știu că-L au, acesta fiind cel mai
important lucru.

Deci

necredința nu Îl oprește pe Dumnezeu.

Noi

știm că-L avem, iar eu sunt bucuros să mă unesc cu oamenii care-L au.

Îl

iubiți? Ridicați mâna. Haideți să ne rugăm.

Tatăl

nostru ceresc, în dimineața aceasta suntem atât de bucuroși să știm că Dumnezeu nu poate fi explicat. Noi nu putem să-L aducem jos, științific. Moise ar fi putut să ia frunze din acel rug și să le ducă în laborator ca să vadă din ce cauză nu se mistuiau, dar nu a făcut aceasta, ci s-a așezat jos și a stat de vorbă cu El.

O,

Dumnezeule, îndură-Te de aceste suflete sărmane din Phoenix, care umblă în sus și-n jos pe străzi și parcă nu au unde merge, nici ce să facă și îngăduie să audă Glasul lui Dumnezeu din acest tabernacol. Lasă ca și alții din acest oraș să vadă Focul lui Dumnezeu peste credincioși și cum se poartă ei după ce L-au primit.

Viețile

lor sunt „ruguri” aprinse, de aceea, ajută-i să nu încerce să găsească o explicație științifică, ci să intre în capelă, să ia loc și să stea de vorbă cu Tine, pentru că atunci vor găsi ceea ce a găsit Moise când i s-a spus: „*Eu sunt Cel ce sunt!*” „*Eu sunt*”, nu are nici început, nici sfârșit, ci a fost întotdeauna și va

fi pentru totdeauna.

Noi

credem în Tine și Te rugăm să ne mărești credința că marea îndurare a lui Dumnezeu va continua să fie cu noi.

Binecuvântează-i

pe cei adunați în dimineața aceasta aici. Sfințește-i pe cei credincioși, ca să fie epistole vii citite de toți oamenii, iar Cuvântul lui Dumnezeu să poată trăi în inimile și în viețile lor.

Binecuvântează-l

și pe scumpul nostru frate, păstorul de aici. Te rog să împlinești dorința inimii lui, a celor dragi lui și a bisericii de aici.

Iartă-ne

greșelile și schimbă starea sufletelor noastre pregătindu-le pentru umplerea cu Duhul care vine în curând, pentru că vrăjmașul a început să vină ca un puhoi.

Tu

ne-ai spus că atunci când fecioarele neînțelepte încep să strige după untdelemn, timpul este aproape, de aceea, Doamne, ne facem chiar acum inventarul ca să vedem dacă suntem credincioși sau nu, și dacă credem cu adevărat întregul Tău Cuvânt.

Umple

candelele noastre atât de mult, încât să putem lumina în întunericul de afară.

Binecuvântează

adunarea din după-amiaza aceasta, care va fi cu oamenii de afaceri creștini și salvează cât mai multe suflete.

O,

Tată Dumnezeule, Te rog ca în seara aceasta să Te întorci în capela aceasta și în alte locuri din oraș, unde oamenii se vor aduna ca să-Ți asculte Cuvântul.

Te

rog să faci ca atunci când această bandă va fi derulată în cerul lui Dumnezeu, iar cuvintele spuse pe ea vor fi auzite, noi să fim acolo fără pată și zbârcitură, încrezându-ne doar în meritele lui Isus. Dă-ne aceasta, Doamne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu

să vă binecuvânteze. Îl iubiți pe El? Înainte de a preda serviciul, fratelui păstor, aș vrea să faceți ceva pentru mine. Știu că este ora 12.00 și că trebuie să plecăm, dar ascultați-mă puțin, pentru că doresc să fac un comentariu despre un cor frumos, curat și spălat. Poate mă credeți nebun, dar nu sunt, sau dacă vreți, sunt în Cuvânt.

Haideți

să cântăm din toată inima: „Îl iubesc pe Isus.”

Sora

de la pian, vrei să mergi acolo?

Îl

iubesc, pentru că El m-a iubit întâi.

O,
cât îmi place aceasta, vouă nu?

Să
cântăm cu toții, din toată inima:

Îl
iubesc... (O, ce bine sună!)

Pentru
că El m-a iubit întâi

Și
a plătit salvarea mea

Pe
lemnul Calvarului. Nu este minunat?

Am
avut un predicator bătrân care a venit să mă vadă. El predica puțin, apoi alerga în spate, îmi strângea mâna și zicea: „Laudă lui Dumnezeu!” După aceea, alerga înapoi, predica încă puțin și venea din nou la mine. Este vorba de bătrânul frate Ryan.

Într-o
zi, l-am întrebat:

„Frate

Ryan, de ce alergi tot timpul în spate și-mi strângi mâna?”

„Bateria

mea slăbește și am nevoie de puțină reîncărcare.”

Astfel,

aceasta este reîncărcarea mea în după-amiaza aceasta.

Haideți

să cântăm cu mâinile ridicate.

Vă

place să dați mâna cu cei din jur? Vă place? Când eram baptist, îmi plăcea să dau mâna cu toți, dar nu de acolo vine aceasta.

Soția

mea nu este aici, iar pe sora Sothmann o rog să nu-i spună ce zic.

Odată,

am mers cu ea în oraș, iar o soră i-a zis:

„Bună,

soră Branham,” dar eu nu am auzit-o răspunzând, așa că i-am zis:

„Scumpo,

doamna aceea te-a salutat.”

„Păi,
i-am răspuns,” a zis ea.

„Sunt
sigur că nu te-am auzit.”

„O,
dar i-am zâmbit doar.”

Mie
îmi place să strâng mâna fraților, vouă nu?

Cu
câtva timp în urmă am fost în Florida, iar acolo era un cort mare
în care s-au adunat o mulțime de oameni pentru vindecare. Și unul
dintre oameni mi-a zis:

„A
venit ducesa să te vadă.”

„Cine?”,
am întrebat eu, pentru că nu am înțeles despre ce vorbea. „Care
ducesă?”

Mă
gândeam că este o glumă, ceva de felul „olandezului zburător,”
așa că am adăugat: „Nu înțeleg la ce te referi.”

„Păi

este femeia care deține toate proprietățile de aici,” a răspuns fratele.

„Uite ce este, afară mă așteaptă cinci mii de oameni care-și așteaptă rândul să intre, așa că nu am timp pentru ducesă.”

„Oh, dar femeia aceasta este ducesă, de aceea trebuie s-o primești.”

„Ea nu este mai importantă decât ceilalți oameni, fiindcă este tot o ființă umană.”

„Când vei merge prin cort, ea va fi acolo în față.”

Femeia aceea a venit la mine, iar când a pășit în față, am văzut că avea o pereche de ochelari pe băț. M-a privit peste ei și a zis:

„Oh, tu ești dr. Branham?”

„Nu, doamnă, eu sunt fratele Branham.”

„Sunt încântată,” a spus ea.

Mi-a

întins o mână pe care avea atât de mult aur, încât cu siguranță ar fi putut trimite o mulțime de misionari în lume. Își ținea mâna destul de sus și desigur, nu dorea o strângere de mână, dar eu am prins-o de ea, i-am dat-o în jos și am strâns-o zicând: „Adu-o aici jos, ca să știu dacă te voi mai revedea.”

Mie

îmi place o strângere de mână sinceră, vouă nu? Haideți să dăm mâna unul cu altul, în timp ce cântăm: „Îl iubesc pe Isus!”

Dumnezeu

să vă binecuvânteze până ne vom revedea.

-

Amin -